

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **SLOT Group, a. s.**, IČO: 627 41 560
sídlem Jáchymovská 142, 360 10 Karlovy Vary
zast. Mgr. T. S., obecnou zmocněnkyní
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

o přezkum rozhodnutí ministra financí ze dne 28. 12. 2015 č. j. MF-2523/2015/34-14/2901-RK, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamíta.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :
I. Předmět řízení

(1) Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ze dne 28. 12. 2015 č. j. MF-2523/2015/34-14/2901-RK (dále „*rozhodnutí ministra*“), pokud jím ministr financí zamítl rozklad žalobce, provozovatele loterií a jiných podobných her, a zároveň potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 19. 5. 2015 č. j. MF-2523/2015/34-8 (dále jen „*rozhodnutí ministerstva*“). Rozhodnutím ministra bylo totiž přezkoumáno rozhodnutí ministerstva ve dvou bodech, a to

- a) co se týče výroků I. až III., které ministr zrušil při současném zastavení řízení v těchto věcech; tento výrok I. rozhodnutí ministra znějící ve prospěch podaného žalobcova rozkladu žalobce zjevně nenapadá, a
- b) co se týče výroků IV. a V., ohledně kterých ministr zamítl podaný rozklad a rozhodnutí ministerstva v těchto výrocích potvrdil; potvrzení výroků IV. a V. rozhodnutí ministerstva ministrem se tak stává předmětem tohoto soudního přezkumu.

(2) Rozhodnutím ministerstva podle ust. § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o loteriích*“), došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného ministerstva o povolení provozování sázkových her (dále též „*rozhodnutí o povolení*“), resp. částí těchto rozhodnutí. Konkrétně pak výroky IV. a V. rozhodnutí ministerstva byla zrušena dvě rozhodnutí žalovaného o povolení loterií a jiných podobných her v dále uvedeném rozsahu:

- a) rozhodnutí ze dne 11. 2. 2011 č. j. 34/16695/2011, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterního systému IVT SYNOT, model IVT SYNOT, výr. č. 727464, na adrese Nádražní 341/II, 342 01 Sušice,
- b) rozhodnutí ze dne 8. 1. 2010 č. j. 34/92940/2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterního systému APEX MULTI MAGIC VLT, model APEX MULTI MAGIC VLT, výr. č. VLT08018098, na adrese Nádražní 341, 342 01 Sušice.

(3) Rozhodnutím ministerstva byla zrušena výše uvedená povolení v řízení zahájeném z moci úřední podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích s ohledem jednak na nález Ústavního soudu (dále „*ÚS*“) ze dne 2. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (dále „*nález Pl. ÚS 6/13*“) a jím zrušené přechodné ustanovení čl. II bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. (kterým byl novelizován zákon o loteriích), jednak na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Sušice č. 2/2011, o stanovení veřejně přístupných míst, na kterých je provozování sázkových her, loterií a jiné podobných her zakázáno, která byla později změněna obecně závaznou vyhláškou města Sušice č. 2/2013 (dále jen „*OZV 2/2011*“). OZV 2/2013 vložila do textu OZV 2/2011 přechodné ustanovení (čl. 2a), podle něhož loterie a jiné podobné hry povolované Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, které byly povoleny rozhodnutím Ministerstva financí před 31. 12. 2011, je možné provozovat pouze do 31. 12. 2014.

(4) V odůvodnění rozhodnutí ministerstva se připomíná, že ke zrušení uvedených povolení přistoupilo žalované ministerstvo z důvodu rozporu s OZV 2/2011 a že zrušením dotčených povolení dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu. U provozovatelů interaktivních videoloterních (či „videoloterijních“) terminálů (dále jen „*IVT*“) a dalších technických zařízení nelze podle žalovaného ministerstva hovořit o existenci legitimního očekávání spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé si musí být podle odůvodnění rozhodnutí ministerstva vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a

tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli zbaveni tohoto povolení, nastanou-li okolnosti vylučující provoz těchto zařízení.

(5) Rozhodnutí ministra přisvědčilo závěru správního orgánu prvního stupně (tedy rozhodnutí ministerstva), že v důsledku zrušení „ochranné doby“ pro povolení vydaná podle ust. § 2 písm. i), j) a podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích (ve znění před 1. 1. 2012) se technická zařízení povolená dotčenými rozhodnutími dostala do rozporu s OZV 2/2011, a proto žalované ministerstvo muselo zahájit správní řízení o zrušení dotčených povolení. Vydání nálezu Pl. ÚS 6/13 a rozpor dotčených povolení s OZV 9/2013 jsou tedy vzájemně provázané okolnosti, které nastaly nově a pro které by nebylo možno loterii a jinou podobnou hru povolit. Žalované ministerstvo tak podle rozhodnutí ministra nepochybovalo.

II. Žalobní body, vyjádření žalovaného, vyjádření města Sušice

(6) Žalobce navrhuje, aby městský soud zrušil jak rozhodnutí ministra, tak i rozhodnutí ministerstva (dále jsou obě rozhodnutí uváděna též jako „*napadená rozhodnutí*“). Námitky proti oběma napadeným rozhodnutím shrnul žalobce do následujících žalobních bodů, které městský soud seřadil podle schématu úvodní části žaloby.

(7) *Zaprvé.* Žalobce vytýká jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Pokud jde o rozhodnutí ministra, tak vytýká i nedostatečné vypořádání se s důvody, pro které žalobce podal rozklad, a nevypořádání se se všemi námitkami rozkladu, a pokud jde o rozhodnutí ministerstva, tak i jeho nesrozumitelnost. Jak uvádí žalobce v dalším textu žaloby, nesrozumitelnost rozhodnutí ministerstva spatřuje v tvrzení žalovaného, že *zrušením dotčeného povolení dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu*, když není zřejmé, jak může obec prostřednictvím zrušení vydaných povolení realizovat právo na samosprávu.

(8) *Zadruhé.* Ministr posoudil věc nesprávně po právní stránce, když potvrdil rozhodnutí ministerstva, ačkoli podle žalobce nebyly pro zrušení rozhodnutí o povolení her dány důvody podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Porušil tím i ústavně a mezinárodně právně garantovaná žalobcova práva včetně jeho práva na podnikání a práva pokojně vlastnit, resp. užívat majetek, a to v rámci přechodného období předpokládaného přechodným ustanovením čl. II bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. Porušil tím podle žalobce i ústavně zakotvených principů demokratického právního státu, právní jistoty, ochrany důvěry v právo, legitimního očekávání a principu uplatňování státní moci jen v mezích stanovených zákony.

(9) V oznámení o zahájení řízení o zrušení rozhodnutí o povolení žalovaný uvedl dva zásadní důvody, a to rozpor provozování sázkových her s příslušnou obecně závaznou vyhláškou města Sušice a zrušení výše zmíněného přechodného ustanovení nálezem Pl. ÚS 6/13. Žalobce již ve vyjádření k oznámení poukázal na to, že nález Pl. ÚS 6/13, resp. zrušení zmíněného přechodného ustanovení porušuje ústavně i mezinárodněprávně garantované principy a práva žalobce, resp. princip ochrany legitimního očekávání; nález Pl. ÚS 6/13 napadl žalobce stížností u Evropského soudu pro lidská práva (dále „*ESLP*“).

Žalobce odkazuje na argumenty, jež jsou obsaženy ve stížnosti k ESLP a jež činí součástí svých žalobních tvrzení.

(10) Nález Pl. ÚS 6/13 je podle žalobce zcela nepředvídatelný a svévolný, když nerespektuje ustálenou rozhodovací praxi ESLP a ÚS. V této souvislosti žalobce namítá, jak žalovaný, resp. ministr konstatoval neexistenci legitimního očekávání provozovatelů sázkových her na základě přechodného ustanovení, když uvedl, že tento argument je s ohledem na nálezy ÚS bezpředmětný.

(11) Žalobce je přesvědčen, že nálezy Pl. ÚS 6/13 je rovněž v rozporu s právem Evropské unie (dále jen „právo EU“), zejména principem legitimního očekávání a principy právního státu a právní jistoty, jež jsou i podle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) obecnými zásadami práva EU. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015 zn. C-98/14 ve věci *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató a další vs. Maďarsko* (dále jen „věc *Berlington Hungary*“), ve kterém se SDEU zabýval předběžnými otázkami položenými maďarským soudem ve vztahu ke dvěma novelám maďarského zákona o hazardních hrách. Žalobce uvádí, že považuje za nesprávný názor žalovaného, že česká právní úprava je zcela odlišná od zmíněné kauzy a věc nemá žádnou spojitost s právem EU, neboť je podle žalobce v rozporu s judikaturou SDEU. Má za to, že nálezy Pl. ÚS 6/13 rušící výše cit. přechodné ustanovení je v rozporu mj. s principem volného pohybu služeb.

(12) *Zatřetí.* Napadeným rozhodnutím předcházeli podle žalobce nezákonný a protiústavní postup spočívající v tom, že žalobci nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jestliže žalovaný poskytl možnost vyjádřit se k podkladům v oznámení o zahájení řízení, pak žalobce připomněl, že žalovaný ke dni oznámení neměl všechny podklady pro rozhodnutí ve správním řízení. Žalobce tvrdí, že ke dni doručení oznámení nemohlo být a nebylo zřejmé, k jakým podkladům se žalobce měl možnost vyjádřit. Žalobce se rovněž ohrazuje vůči tvrzení žalovaného, že měl právo kdykoli nahlížet do spisu. Takové právo jistě měl, avšak ze samotného nahlížení by nebylo možné zjistit, zda spis v okamžik nahlížení obsahuje všechny podklady pro rozhodnutí.

(13) Žalovaný navrhl ve vyjádření k žalobě její zamítnutí. K argumentům uvedeným v žalobě uvedl:

(14) K zahájení správního řízení o zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her přistoupil z důvodu nastalé, dodatečně najevo vyšlé okolnosti ve smyslu ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, tedy z důvodu jejich rozporu s OZV 2/2011, vydanou městem Sušice (a později změněnou OZV 2/2013). Žalovaný poukázal na skutečnost, že ÚS již v nálezu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (dále jen „nálezy Pl. ÚS 56/10“) judikoval, že pokud by žalovaný narušil povolení k provozování loterií a jiných podobných her, jež je v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, dopustil by se zásahu do ústavního práva obcí na územní samosprávu. V tomto směru nelze ve smyslu nálezů Pl. ÚS 6/13 u provozovatelů IVT hovořit o existenci legitimního očekávání

spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí.

(15) K argumentu ohledně nedostatku důvodů pro zahájení řízení žalovaný připomíná, že v oznámení o zahájení řízení uvedl konkrétní technická zařízení, jejichž provozování je v rozporu s OZV 2/2011.

(16) K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí konstatoval, že má za to, že obě napadená rozhodnutí, tedy rozhodnutí ministra i rozhodnutí ministerstva, jsou dostatečně odůvodněna.

(17) K argumentaci nesprávného právního posouzení žalovaný připomněl, že nálezy pléna ÚS jsou vykonatelné a závazné pro všechny orgány i osoby. To platí i pro nálezy Pl. ÚS 6/13. Závěry ÚS potvrdil poté ve svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“).

(18) K tvrzení žalobce, že žalovaný nemohl mít ke dni oznámení o zahájení řízení všechny podklady pro rozhodnutí, žalovaný připomíná, že výzva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci a dotčenému orgánu zaslána současně s oznámením o zahájení řízení a že tento postup je v souladu se zákonem, a to s ust. § 46 odst. 3 správního řádu. Ve věci podle žalovaného neprobíhalo rozsáhlé shromažďování důkazů, neboť žalovaný již v oznámení o zahájení řízení uvedl, že podklady pro rozhodnutí tvoří OZV 2/2011, ve znění OZV 2/2013, ve spojení s nálezem Pl. ÚS 6/13.

(19) K namítanému porušení procesních práv ve správním řízení (§ 36 odst. 3 správního řádu) nemohlo podle žalovaného zejména proto, že v rámci těchto řízení již nedošlo k rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí, které byly známy již v době zahájení řízení.

(20) Žalovaný připomíná, že nevykonává dohled nad obecně závaznými vyhláškami obcí, a proto není s to ovlivnit, zda se konkrétní obec rozhodne zařadit do své obecně závazné vyhlášky regulující provoz hazardních her přechodné ustanovení. Dokud je taková vyhláška platná a účinná, je povinen ji aplikovat, jinak by se dopouštěl libovůle a zásahu do ústavně zakotveného práva obcí na samosprávu. Žalovanému nepřísluší posuzovat nezákonnost či nepředvídatelnost obecně závazných vyhlášek obcí.

(21) Co se týče věci *Berlington Hungary*, žalovaný zdůrazňuje, že česká právní úprava je zcela odlišná od maďarské úpravy, která byla předmětem přezkumu SDEU. Stejně tak rušení vydaných povolení podle českých právních norem představuje zcela odlišný režim, než tomu bylo v případě posuzovaném SDEU. V posuzovaném případě nedochází k rušení loterií a jiných podobných her ze zákona okamžitě, ze dne na den. Žalovaný přistupuje k rušení povolení vydaných k provozování sázkových her na základě obecně závazných vyhlášek obcí, a to po vyhodnocení jejich obsahu a účelu. Rozhodnutí SDEU proto nelze mechanicky aplikovat.

(22) K zásadě ochrany legitimního očekávání žalovaný připomněl, že podle judikatury SDEU (bod 80 rozsudku ve věci *Berlington Hungary*) je výhradně věcí vnitrostátního soudu, aby posoudil, zda je vnitrostátní právní úprava v souladu se zásadami právní jistoty

a legitimního očekávání. Hospodářský subjekt se podle žalovaného nemůže dovolávat ochrany zásady legitimního očekávání v případě, že je s to předvídat opatření, které se může dotknout jeho zájmu. Česká právní úprava včetně ust. § 43 zákona o loteriích je pro hospodářské subjekty předem známá a předvídatelná. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na závěr ÚS v nálezu ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (dále jen „*nález Pl. ÚS 29/10*“), podle něhož provozovatelé IVT si musí (resp. museli) být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.

(23) Žalovaný se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že právní úprava loterií a jiných podobných her, kterou aplikuje, nepřiměřeně omezuje provozování loterií a že představuje omezení volného pohybu služeb. O souladu omezení volného pohybu služeb se zásadami právní jistoty a ochrany legitimního očekávání je podle žalovaného oprávněn rozhodnout pouze vnitrostátní soud; žalovaný odkazuje na rozsudek ve věci *Berlington Hungary*. Česká právní úprava je přitom odlišná – z pohledu této otázky – od věci *Berlington Hungary*. Žalovaný připomněl, že podle rozsudku SDEU C-201/08 se hospodářský subjekt nemůže dovolávat ochrany zásady legitimního očekávání v případě, že je s to předvídat přijetí opatření, které se může dotknout jeho zájmu.

(24) V aktuálním doplnění svého vyjádření pak žalovaný poukázal na své dřívější vyjádření k žalobě a na ustálenou judikaturu správních soudů.

(25) Ze správního spisu předloženého žalovaným spolu s vyjádřením k žalobě vyplývá mj., že žalovaný tímž správním aktem (oznámením o zahájení řízení ze dne 15. 1. 2015 č. j. MF-2523/2015/34-2), tedy *uno actu*, zahájil z moci úřední řízení podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích směřující ke zrušení dvou uvedených povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry na adrese mj. Nádražní 341, resp. Nádražní 341/II, Sušice, a to pro rozpor s OZV 2/2011, ve znění OZV 2/2013, jakož i s ohledem na skutečnost, že ÚS v nálezu Pl. ÚS 6/13 zrušil čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb., který byl změněn zákonem o loteriích. Tímž správním aktem zároveň žalované ministerstvo vyzvalo podle ust. 36 odst. 1 a 3 správního řádu žalobce mj. k učinění návrhů důkazů, vyjádření ve věci nebo jiných návrhů či úkonů a ke všem podkladům rozhodnutí ve lhůtě 21 dnů, kterou poté k návrhu žalobce usnesením ze dne 17. 2. 2015 prodloužilo. V přípisu ze dne 29. 1. 2015, jež město Sušice zaslalo žalovanému ministerstvu a jímý informovalo o zahájení řízení, město Sušice zdůraznilo, že přijetím OZV 2/2013, kterou se změnila OZV 2/2011, a jeho úpravou *bylo umožněno provozovat loterie nebo jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, které byly povoleny rozhodnutím Ministerstva financí před 31. 12. 2011, do 31. 12. 2014 tak, jak to původně předpokládal zákon*. V průběhu roku 2014 pak podle uvedeného přípisu nebyly prováděny žádné změny v oblasti regulace provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her, a proto v roce 2015 již nelze na území města provozovat loterie a jiné podobné hry.

(26) Město Sušice, jež se však soudního přezkumu neúčastní v postavení osoby zúčastněné na řízení, jak již dříve oznámilo, poskytlo na vyžádání městského soudu informaci k okolnostem přijetí a uplatnění OZV 2/2011, mj. dokument z jednání zastupitelstva města dne 23. 11. 2011 včetně tzv. deklarace provozovatelů (majitelů a

nájemců) heren a restaurací na území města Sušice ze dne 16. 9. 2011 ke splnění požadavků společenské odpovědnosti vůči veřejnosti, týkající se mj. odstranění vnějších reklam upozorňujících na hazardní hry, aby vizuální reklama nemohla ovlivňovat mladistvé a neprovokovala veřejnost, či opatření proti rušení nočního klidu. Ze zaslané dokumentace vyplývá problematičnost provozování tohoto druhu podnikání pro město a snaha města řešit problémy spoluprací, nikoli konfrontací.

III. Soudní přezkum

(27) Městský soud posoudil žalobu a věc rozhodl bez jednání, resp. po jeho odvolání, a to poté, když oba účastníci (žalobce i žalovaný) s takovým postupem výslovně souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

(28) S ohledem na to, že městský soud při přezkumu zjistil, že v roce 2019 bylo rozhodnuto o úpadku žalobce, oslovil ustanoveného insolvenčního správce ve smyslu ust. § 34 odst. 2 s. ř. s., zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; ve stanovené lhůtě jmenovaný nereagoval.

(29) Napadená rozhodnutí přezkoumal městský soud v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkumu vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud posoudil v řízení žalobu a napadené rozhodnutí ministra včetně prvostupňového rozhodnutí ministerstva. Žalobu neshledal důvodnou.

(30) Důkazy navrhované v žalobě nebyly provedeny, resp. dokazování nebylo ve vztahu ke správnímu řízení doplňováno ani opakováno, neboť rozhodující dokumenty byly městskému soudu k dispozici v rámci správního spisu vyžádaného od žalovaného podle ust. § 74 odst. 1 s. ř. s. včetně vyjádření dotčeného města.

(31) Městský soud přistupuje k odůvodnění rozsudku s přihlédnutím k tomu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v návrhu a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na celkové právní problémy, které návrh (žaloba) konkrétně nastíní a s kterými se městský soud vypořádá. Nestačí proto pouhý odkaz na jiná podání a jiné dokumenty, aniž by žalobce v žalobě uvedl konkrétní argumenty, které z nich přebírá. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

(32) Námitky žalobce městský soud shrnul do tří žalobních bodů, resp. do tří oblastí žalobních námitek. Jelikož – jak je městskému soudu známo z jeho vlastní rozhodovací činnosti – k obdobným odnětím povolení k podnikání v loteriích a jiných podobných hrách došlo i v řadě jiných případů nejen téhož žalobce, ale i jiných obchodních

společností, považuje městský soud za nutné připomenout, že v tomto přezkumu reaguje – jsa vázán mezemi uplatněných žalobních bodů (viz princip upravený v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., který je výrazem obecné procesní zásady sporných soudních řízení *iudex ne eat ultra petita partium*) – výlučně na námitky formulované žalobcem v žalobě, která napadá rozhodnutí, jež jsou předmětem tohoto přezkumu, přestože nelze nevidět, že v jiných žalovaných kauzách byly namítány i jiné jak hmotně právní, tak i procesně právní otázky postupu a rozhodnutí žalovaného.

(33) Podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.

(34) Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo vnitra mohlo povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny.

(35) Podle ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích mohla obec stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) zákona o loteriích a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 téhož zákona mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

(36) Na okraj se poznamenává, že zákon o loteriích je v současnosti již zrušený a nahrazený zákonem č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách.

(37) Podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni (nestanoví-li zákon jinak) navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

(38) Podle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu – nestanoví-li zákon jinak – musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

(39) Podle ust. § 46 odst. 3 správního řádu může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení.

(40) Podle přechodného ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. na povolení, která byla vydána podle § 2 písm. i), j) a podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ve znění účinném před 1. 1. 2012, se zmocnění obce vydávat obecně závaznou vyhlášku nevztahuje do 31. 12. 2014; totéž platí pro ustanovení § 50 odst. 5 zákona o loteriích, ve znění účinném od 1. 1. 2012. Dobu platnosti těchto povolení omezí Ministerstvo financí tak, aby jejich platnost skončila nejpozději dnem 31. 12. 2014, budou-li tyto loterie a jiné podobné

hry provozovány v rozporu s obecně závaznou vyhláškou obce nebo v rozporu s ust. § 50 odst. 5 zákona o loteriích, ve znění účinném od 1. 1. 2012.

(41) Nálezem Pl. ÚS 6/13 (který se věcně týkal Klatov) bylo zrušeno dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů (pod č. 112/2013 Sb.) ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. ÚS v něm připomněl, že možnost přezkumu intertemporálních (tedy přechodných) ustanovení připustil ÚS již v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 21/96 či Pl. ÚS 33/01. Klíčovou otázkou věcného souladu napadeného ustanovení s ústavním pořádkem zde pro ÚS bylo, zda tato zákonná norma, jež ve spojení s postupem Ministerstva financí dočasně omezuje možnost obcí regulovat provoz IVT prostřednictvím obecně závazných vyhlášek, protiústavně zasahuje do ústavně garantovaného práva obcí na samosprávu a zda zásah do práva obcí na samosprávu vyvolaný napadeným zákonným ustanovením je souladný s principem proporcionality. V tomto kontextu se ÚS zaměřil prvotně na otázku, zda dočasné omezení možnosti obcí regulovat provoz IVT sleduje legitimní cíl. Dospěl k závěru, že u provozovatelů IVT nelze hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé IVT – stejně jako každý jiný subjekt práva – si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury ÚS (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96), v němž ÚS konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. ÚS pak konstatoval, že za legitimní očekávání nelze považovat předpoklad provozovatelů IVT, že správní praxe Ministerstva financí spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat.

(42) Nález Pl. ÚS 29/10 (který se věcně týkal Chrastavy) připomněl, že zákon o loteriích zmocňuje v ust. § 50 odst. 4 obec k vydání obecně závazné vyhlášky, jíž může obec stanovit, že výherní hrací přístroje (dále jen "VHP") mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování VHP zakázáno. Čl. I obecně závazné vyhlášky města Chrastavy, jejíž zrušení navrhlo u ÚS Ministerstvo vnitra, proklamuje, že interaktivní videoloterijní systémy (podle terminologie tohoto rozsudku IVT) spadají podle definice zákona o loteriích mezi VHP, a proto se na ně v plném rozsahu vztahuje předmětná vyhláška. ÚS uvedl, že z hlediska tzv. testu čtyř kroků (viz nález sp. zn. Pl. ÚS 63/04) obec svou pravomoc a působnost nezneužila a že v případě ILV (v terminologii tohoto rozsudku IVT), které plní prakticky zcela stejnou funkci jako VHP, o zneužití nelze hovořit. Obec zde využila svého legitimního oprávnění k regulaci činností, které fakticky ohrožují veřejný pořádek v obci více než provozování VHP. V tomto smyslu byl podle ÚS rovněž splněn požadavek rozumnosti dané úpravy. ÚS dospěl k závěru, že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici VHP, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v ust. § 17 odst. 1 zákona o loteriích, avšak že nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť nepochybně se jedná o zařízení podobná VHP a sloužící témuž

účelu. Podle ÚS je proto přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích ve spojení s ust. § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (v terminologii tohoto rozsudku IVT) na svém území, popř. dalších přístrojů podobných VHP, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích. ÚS tedy shledal, že regulace umístění ILV (tedy IVT) spadá do normotvorné působnosti obcí, a to podle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i ust. § 10 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

(43) Závěrem nálezu Pl. ÚS 29/10 ÚS zdůraznil, že provozovatelé těchto zařízení si museli být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tedy i skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.

(44) Rovněž ve věci nálezu Pl. ÚS 56/10, kterým byl zamítnut návrh Ministerstva vnitra na zrušení obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, týkající se zabezpečení veřejného pořádku v oblasti omezení hazardu, se jednalo o situaci, kdy město reagovalo na bezpečnostní situaci v hernách a jejich bezprostředním okolí v návaznosti na zprávu Policie České republiky a kdy dosavadní vyhláška o provozování VHP na území města se ukázala neúčinnou v důsledku toho, že po jejím přijetí doposud regulované VHP nahradily tzv. videoloterijní terminály (podle terminologie tohoto rozsudku IVT), které sice nejsou VHP, ale jejich smysl je stejný a jejich „společenská nebezpečnost“ je navíc vyšší než u VHP. Rovněž v tomto případě ÚS zvolil podle své ustálené judikatury k posouzení souladu napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky s ústavním pořádkem nebo zákonem tzv. test čtyř kroků (nález sp. zn. Pl. ÚS 63/04). ÚS v rámci tohoto testu postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu). ÚS zde především odkázal na své závěry již dříve vyřčené v nálezu Pl. ÚS 29/10.

(45) Pokud jde o předmět regulace posuzované obecně závazné vyhlášky, ÚS zdůraznil, že je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry, a že svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Záměr obcí tyto činnosti na svém území regulovat se tak z tohoto pohledu jeví Ústavnímu soudu jako cíl legitimní. ÚS proto svůj právní rozbor uzavřel slovy, že nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání. V daném případě, který je zcela obdobný právě projednávané věci týkající se Karlových Var, ÚS uvedl, že nelze odhlížet od toho, že město Františkovy Lázně je městem lázeňským, což zastupitelstvo města zřejmě motivovalo k tomu, aby

provozování videoloterijních terminálů (podle terminologie tohoto rozsudku IVT) vyhláškou takto zásadně omezilo a vytěsnilo toliko do prostor, které jsou již tak jako tak k hazardu určeny. Ani v tomto směru proto ÚS nezjistil jednání ultra vires či zneužití působnosti. ÚS i zde připomněl, že – jak již uvedl ve výše citovaném nálezu Pl. ÚS 29/10 – jakmile Ministerstvo financí zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek, je povinno ze zákona zahájit řízení o přezkumu těchto povolení a postupovat v intencích ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Toto ustanovení totiž předpokládá zrušení vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Pokud tak Ministerstvo financí nepostupuje, je to naopak podle ÚS ono, kdo zasahuje do ústavního práva na územní samosprávu obcí.

(46) Městský soud v projednávané věci vychází z uvedené, dnes již konstantní judikatury ÚS, která je závazná pro všechny orgány i osoby, tedy i pro soudy (čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR) a která je na právě projednávaný případ města Sušice aplikovatelná a příhodná. Není proto důvodu ji v další části odůvodnění opakovat.

(47) Městský soud rovněž vychází z rozsudku ze dne 20. 1. 2016 č. j. 1 As 297/2015-77, v němž NSS dospěl ve skutkově i právně obdobné věci, která je právě předmětem tohoto soudního přezkumu, k závěru, že

- (při vědomí argumentace věcí Berlington Hungary) právo EU na posuzovanou věc není aplikovatelné;
- stěžovatel (žalobce) není osobou využívající v daném případě svobody pohybu osob, zboží a služeb;
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, jejímž cílem je usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb, výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her; předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení zákona o loteriích nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva;
- soudy v této věci neaplikují vnitrostátní úpravu navázanou jakkoli na právo EU, stejně tak předmětem nynější věci vůbec není zájem cizozemských provozovatelů vstoupit na český herní trh. Předmět nynější věci je zrušení dříve vydaného povolení k provozu výherních hracích přístrojů stěžovatele jako české obchodní společnosti, kterým došlo ke zkrácení původní doby platnosti povolení k provozování loterií;
- stěžovatel si musel být vědom existence ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, tedy toho, že může být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz herních zařízení, tohoto povolení zbaven. Nemohlo mu tedy vzniknout legitimní očekávání (NSS dále rovněž odkazuje na nálezy Pl. ÚS 56/10).

(48) SDEU byly usnesením NSS ze dne 21. 3. 2019 č. j. 5 As 177/2016-61 předloženy předběžné otázky, jejichž jádrem je pochybnost, zda se použije článek 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie na vnitrostátní právní předpis (obecně závaznou vyhlášku obce), který v části jedné obce zakazuje určitou službu, jen proto, že část zákazníků tímto předpisem dotčeného poskytovatele služby může pocházet či pochází z jiného členského státu Evropské unie. Pokud ano, pak položená otázka se zaměřuje na zjištění, zda postačuje pro aplikovatelnost článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie pouhé tvrzení možnosti výskytu zákazníků z jiného členského státu, anebo je poskytovatel služby povinen dokázat reálné poskytování služeb zákazníkům pocházejících z jiných členských států. Ke dni přezkumu městským soudem není známo, že by SDEU rozhodl o uvedených otázkách. Městský soud vycházejí ze zásadní judikatury ÚS a NSS má za to, že zmíněná souladná rozhodnutí jsou v této procesní situaci, která již není vhodná pro další odklad, rozhodující pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí (rozhodnutí ministra a rozhodnutí ministerstva).

(49) Obě napadená rozhodnutí (rozhodnutí ministra a prvostupňové rozhodnutí ministerstva), která jsou vzájemně souladně propojená skutkově i právně, považuje městský soud za věcně i právně správná, neboť vycházejí ze spolehlivě a podrobně zjištěného skutkového stavu a obsahují podrobné a vyčerpávající právní posouzení, s nímž se městský soud ztotožňuje.

(50) K *prvnímu žalobnímu bodu* týkajícímu se tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí (rozhodnutí ministra a rozhodnutí ministerstva) pro nedostatek důvodů městský soud konstatuje, že obě napadené rozhodnutí (rozkladového i prvního stupně), která je nutno posuzovat v jejich jednotě, neshledal nepřezkoumatelnými. Jejich odůvodnění je zcela srozumitelné a jasné a obsahuje dostatek důvodů, které jsou opřeny o judikaturu ÚS a konkrétní obecně závaznou vyhlášku obce regulující tzv. hazard (zde OZV 2/2011, ve znění OZV 2/2013) a které podporují výrok rozhodnutí, jehož podstatou je odnětí někdejších povolení k provozování loterií a jiných podobných her.

(51) Závěry, k nimž správní orgány dospěly, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a žalovaný se rovněž řádně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami (založenými ve správním spise), které se obsahově překrývají s pozdějšími námitkami žalobními. Městský soud – přihlížející k závěrům judikatury ÚS a NSS – neshledal ani náznak jakýchkoli diskriminačních prvků, které by zatěžovaly OZV 2/2011, ve znění OZV 2/2013. Nelze pominout významnou skutečnost, že navzdory zrušení přechodného ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. novou OZV 2/2013 byla dosavadní OZV 2/2011 doplněna o přechodné, kterým město Sušice vyšlo maximálně dostatečně vstříc zájmům provozovatelů po dané přechodné období vymezené rovněž do 31. 12. 2014. Podmínky pro provoz tzv. hazardu byl stanoven na území dotčeného území ve vztahu ke všem subjektům stejně. Zároveň sledují legitimní, ústavně garantovaný cíl a jsou vhodným prostředkem k odstínění patologických následků provozování vybraného hazardu, což vylučuje i úvahy o případné diskriminaci.

(52) Ani *druhý žalobní bod*, jímž žalobce napadá věcné i procesní řešení přijaté žalovaným a jímž zpochybňuje legitimitu a správnost nálezu Pl. ÚS 6/13, o jeho závěry se

žalovaný opírá, neshledal městský soud důvodným. Jak již bylo výše řečeno, městský soud se cítí být *ex constitutione vázán výše připomenutou judikaturou ÚS, konkrétně nálezy Pl. ÚS 6/13, Pl. ÚS 29/10 a Pl. ÚS 56/10*, které jsou pro aplikovanou právní oblast zásadní, a nemíní se od nich odchýlovat.

(53) Podstatou námitek tohoto žalobního bodu byly žalobcovy výtky, že pro zrušení rozhodnutí o povolení her nebyly dány důvody podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, že tak žalovaný porušil ústavně zakotvených principů demokratického právního státu, právní jistoty, ochrany důvěry v právo, legitimního očekávání a principu uplatňování státní moci jen v mezích stanovených zákonem, že žalovaný (resp. ministr) neuznal existenci legitimního očekávání provozovatelů sázkových her s poukazem na nálezy ÚS a že žalovaný (resp. ministr) zaujal nesprávný názor k věci *Berlington Hungary*, když konstatoval, že česká právní úprava je zcela odlišná od zmíněné kauzy a věc nemá žádnou spojitost s právem EU.

(54) NSS se podle usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 3904/16 ústavně konformním způsobem vypořádal ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016 č. j. 9 As 127/2015-68 s tvrzeným unijním prvkem v souvislosti s návrhem žalobce na předložení předběžné otázky SDEU, když konstatoval, že k takovému postupu nebyly důvody již proto, že *se jednalo o čistě vnitrostátní situaci*. V cit. rozsudku (odstavec 45) NSS uvedl, že i v rozsudku *Berlington Hungary* dovodil SDEU svou pravomoc právě s ohledem na – alespoň tvrzenou – existenci unijního prvku. V nyní posuzované věci (roz. ve věci téhož žalobce vedené u městského soudu pod sp. zn. 11 Af 15/2014, u NSS pod sp. zn. 9 As 127/2015 a u ÚS pod sp. zn. IV. ÚS 3904/16) jde o zrušení konkrétních povolení k provozování loterie a jiné podobné hry u 25 IVT na území (v tomto příkladě) Brna a Kladna. Existence jakéhokoli přeshraničního prvku nebyla podle NSS ze správního řízení patrna.

(55) Proto ani nálezy Pl. ÚS 6/13 rušící výše cit. přechodné ustanovení nemůže být v rozporu s evropským právem, resp. s principem volného pohybu služeb, nehledě na mimořádné výše zmíněné přechodné ustanovení OZV 2/2013. Žalobce pak není osobou, která by v projednávané věci využívala volný pohyb služeb (ani to takovou formu podnikání v projednávané nedokládá), a právo EU se tak na jeho případ nevztahuje.

(56) Městský soud se především ztotožňuje s věcným a právním závěrem, který zaujal ÚS, totiž že nelze připustit takovou interpretaci podústavních či podzákonných právních předpisů, která by vedla k popření práva územních samosprávných celků (zde obcí) na samosprávu, jež je zaručené Ústavou ČR, a to v tom smyslu, že by obce nemohly regulovat ve formě svých obecně závazných vyhlášek, které vydávají v samostatné působnosti a které jsou svou povahou originárními právními předpisy, zda vůbec a kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her. Městský soud vychází z rozhodnutí ÚS (zejména nálezů Pl. ÚS 29/10 a Pl. ÚS 56/10), jakož i NSS, kdy oba soudy (Ústavní i Nejvyšší správní) dospěly k závěru, že provozovatelé IVT si museli být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tím i skutečnosti, že kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení dodatečné okolnosti vylučující provoz těchto zařízení a vylučující tedy možnost je povolit, může jim být povolení zrušeno.

(57) Jinými slovy, regulace umístění IVT spadá do samostatné normotvorné působnosti obcí. Žalobci tedy nemohlo vzniknout legitimní očekávání neměnné obchodní situace nastalé jednou vydaným povolením a v tomto ohledu – při vědomosti právní úpravy dané ustanovením § 43 zákona o loteriích – skutečně nemohl předpokládat právní jistotu nezrušitelnosti jednou vydaného povolení.

(58) Zrušení výše též zmiňovaného přechodného ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. Ústavním soudem (nálesem Pl. ÚS 6/13), jež návazně umožnilo rušení povolení provozování sázkových her, je výlučnou ústavní pravomocí zákonodárce, které nepřisluší obecnému soudu přezkoumávat.

(59) Nutno dodat, že právě ve vztahu k jiné žalobcově věci se k této právní otázce jednoznačně vyslovil i NSS v rozsudku ze dne 26. 5. 2016 č. j. 9 As 127/2015-68, když k námitce žalobce, že nálezu ÚS k přechodnému ustanovení zasáhl do jeho legitimního očekávání, dospěl k závěru, že NSS *v této situaci nemá ani prostor pro to, aby se případně od závěrů v nálezu ÚS k přechodnému ustanovení odchýlil*, neboli potvrdil právní názor, že obecné soudy se nemohou odchýlit od nálezu ÚS, kterým byl zrušen zákon nebo jeho část. Závazností nálezu ÚS pro obecné soudy se ÚS podrobně zabýval již v nálezu ze dne 13. 11. 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05, v němž zdůraznil, že z článku 89 odst. 2 Ústavy vyplývá obecným soudům povinnost rozhodovat v souladu s právním názorem vysloveným Ústavním soudem v jeho nálezech, jinými slovy povinnost sledovat *ratio decidendi*, tj. vyložení a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opíral.

(60) Obce jako územní samosprávné celky a příslušné orgány státní správy (žalovaný, jakož i ministr) pak v právě projednávané věci postupovaly striktně v mezích stanovených Ústavou a zákony ČR.

(61) Jestliže v rámci *třetího žalobního bodu* žalobce vytýkal žalovanému nezákonný a protiústavní postup v tom, že žalobci údajně nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, pak – jak zřetelně vyplývá nejen z obsahu rozhodnutí ministra a rozhodnutí ministerstva, ale především z obsahu správního spisu vedeného žalovaným ministerstvem – žalovaný se nemohl dopustit namítaného procesního pochybení, když ve smyslu ust. § 46 odst. 3 správního řádu spojil oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem v řízení, a to s výzvou k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí.

(62) Při zahájení správního řízení byla procesní situace v tomto ohledu relativně jednoduchá a přehledná, neboť bylo zcela jasně řečeno, že řízení bylo zahájeno s ohledem na dvě právní skutečnosti, kterými se stal rozpor dříve vydaného povolení s OZV 2/2011, ve znění OZV 2/2013, jakož i s ohledem na právo územně správního celku na samosprávu poté, kdy nálesem Pl. ÚS 6/13 došlo ke zrušení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb., který byl novelizován zákon o loteriích. Původní lhůtu danou ve výzvě k učinění návrhů důkazů, vyjádření ve věci nebo jiných návrhů či úkonů a ke všem podkladům rozhodnutí dokonce žalovaný k žádosti žalobce i prodloužil. Městský soud proto nemá, co by dále k nedůvodnosti tohoto žalobního bodu dodal.

(63) Závěrem lze připomenout, že konkrétně ve vztahu k žalobci a právům územní samosprávy zaujal pozici již i ÚS, když v usnesení ze dne 13. 12. 2016 sp. zn. IV. ÚS 3904/16 uvedl, že nemá důvod odchylovat se od závěrů svého nálezu (tj. nálezu Pl. ÚS 6/13, jímž vyslovil nepřípustný zásah do práva obcí na samosprávu spočívající v tom, že přechodným ustanovením byl prodlužován stav masového provozování IVT výhradně na základě povolení Ministerstva financí, aniž by byly obce oprávněny jakkoli ovlivnit poskytování těchto služeb na svém území. Provozovatelé si museli být podle citovaného usnesení ÚS vědomi možného legislativního a judikatorního vývoje a okolnosti, že obcím nelze upírat právo rozhodovat o lokalizaci těchto zařízení. Za legitimní očekávání hodné ochrany soudní mocí proto podle opakujícího se závěru ÚS nelze považovat předpoklad stěžovatelky (zde totožné se žalobcem), že bude moci i nadále bez omezení provozovat IVT na území zde uvedených dvou měst, a to na základě praxe ministerstva (roz. žalovaného) spočívající v opomíjení práva obcí na samosprávu.

(64) Z výše uvedených důvodů městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

IV. Náklady řízení.

(65) Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení procesně úspěšný a že žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné procesní náklady nad rámec jeho běžných úředních činností, městský soud rozhodl podle uszt. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve druhém výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník včetně osoby zúčastněné na řízení dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu